

XIII. STOLETÍ

Petr Korál / foto Happy Music

Symfonie pro vampýří stigmata

Upíři. Vlkodlaci. Černá magie. Vábivé uhrančivé květy zla v temném stínu pentagramu... Pro někoho úsměvná hra, pro jiného nevěrohodné, laciné či přímo křečovitě laškování s věčnou touhou člověka po mystickém a tajuplném - a pro někoho životní postoj, nutnost zobrazit umělecky stylizovaným způsobem opravdové, to nehlubší vnitřní Já. To je případ charismatické a těžko 'rozkrýtné' osobnosti Petra Štěpána, zpěváka, kytaristy a ideově-tvůrčího vůdce jihlavské skupiny XIII. století. Následující povídání, původně nasměrované k její nově - dle autorova názoru na -dmíru povedené - desce *Werewolf*, se proto zákonitě stáčele jinam, do širších, zdaleka nejen hudebních souvislostí...

V tvorbě XIII. století je patrný neustálý vývoj. V čem ho spatruješ ty sám?

Jakožto autor jsem v tom příliš zaangažovaná osoba, abych mohl takovouhle věc posuzovat. I na nové desce jsou všechny skladby dělány vyloženě pocitově. Spousta písniček je, řekl bych, autobiografických. Mám takový dojem, že *Werewolf* je pro lidi hůř uchopitelný než minulá deska *Nosferatu*. Rozdíl a vývoj je tam znát jak skladatelsky, tak aranžérsky. Za skladbami z *Werewolfa* si stojím, myslím si, že jsem do nich dostal maximum. Snažil jsem se písničky jako *Stigmata Vampire* nebo *Julie umírá každou noc* už předem přizpůsobovat tomu, že v nich budou smyčce, živé dřevěné nástroje, prostě klasické obsazení. Dělal jsem je s tím vědomím, že je píšu pro jiné muzikanty, pro symfonické těleso.

Víš, já jsem po *Nosferatu* už nechtěl točit další desku, protože si myslím, že v téhle zemi je skoro zbytečné se o cokoli snažit. Ale potom nás kontaktovali lidi z Happy Music s tím, že by desku chtěli, a pokud možno v brzkém termínu. Tenkrát jsem dělal spousta jiných věcí, především jsem realizoval divadlo, které jsem hrál většinu minulého roku. Kapela ani nějak nezkoušela, moc jsem neskládal... Chci tím říct, že zatímco album *Nosferatu* se připravovalo rok, ale scházeli jsme se tak dvakrát do týdne, *Werewolf* vznikl ve velice krátké době, ale zase se na něm dělalo strašně intenzivně, den co den.

Ještě bych se vrátil ke spolupráci se smyčcovým tělesem jednoduchou otázkou: proč?

Už při natáčení *Nosferatu* přišel Tomáš Vrab z Happy s nabídkou, že kdyby se dělalo další album, byl by ochoten zaplatit nám klasické těleso. Který muzikant z rockové oblasti by si nechtěl vyzkoušet pracovat s lidmi, co hrají v České filharmonii? Nehledě na to si myslím, že spousta mých skladeb je velice ovlivněna vážnou hudbou. Mám ji rád, čím dál víc k ní inklinuju a je to vlastně jediná muzika, kterou poslední dobou poslouchám.

***Nosferatu* byla hodně tvrdá kytarová deska, avšak materiál na *Werewolf* je 'hozen' dost jinam. Tebe už úplně přestává zajímat bigbít?**

Jako autor si myslím, že *Werewolf* už skoro není rocková hudba. A je docela dost lidí, co mají stejný názor. Ale to je problém hlavně recenzentů, jak budou tuhle desku posuzovat. Jenom trojl může napsat, že kdo jiný může mít víc gotickou hudbu než skupina, která se jmenuje XIII. století... Jedna věc je image a druhá vývoj hudebníka.

Přesto si myslím, že navzdory tomu, co jsi říkal, se XIII. století i dnes dá pro zjedno-

dušení jako gotická hudba označit...

Podle mne to moc gotika není, nicméně kořeny a image kapely jsou s tímhle stylem svázané. Já se tomu nebráním. Mnohem víc by mi vadilo, kdyby mi někdo říkal, že jsme thrash-metal nebo disco... Ke gotickému rocku to má a vždycky mělo nejbliž. Svým způsobem jsem na to hrdý, protože jsme asi jediní, kdo tady zůstal podobně muzice věrný. Pořád si stojíme za svým.

Co tě tak fascinuje na vampýřismu a podobných námětech, že se tohle téma line jako nit oběma posledními deskami?

Já už v tom lítám celé roky. Akorát že u prvních dvou alb *Amulet* a *Gotika*, která z téhlehle témat taky čerpají, jsem chtěl, aby se tam nic neříkalo na rovinu, abychom nepoužívali určité termíny a nestavěli se přímo k určitým osobnostem, lidem a příběhům. Pak jsem ale dospěl k názoru, že je potřeba přihlásit se k tomu otevřeně - proto vznikly desky, které mají všechno řečeno už v samotném názvu. Ale rovina, ve které se vyjadřuju, je dvojitá. Jsou určité mýty, legendy, rituály a osobnosti, které ve svých textech zpracovávám, protože jsou mi nějakým způsobem blízké a protože přetrvávají do dneška. Druhou věcí je ale to, co už jsem říkal - že ty texty jsou autobiografické. Když třeba prožiju určitou věc nebo poznám nějaký příběh, navlíknu to sice do vampýřské podoby, ale je to v podstatě autobiografie. Jenom tomu dám jakousi auru.

Asi se nepletu, že v textech pro XIII. století se odráží tvůj zájem o díla některých konkrétních filozofů...

Neustále mě drží dílo Nietzscheho, a pak Schopenhauer. Tihle dva jsou mi asi nejbližší. Ovlivňují mě ale nejen filozofové, nýbrž i osobnosti, které nebyly oficiálně za filozofy prohlášeny, ale jejich život k tomu určitým způsobem inklinoval. V hudbě je to třeba Beethoven, mezi básníky Baudelaire... Baudelaire, anebo markýz De Sade, to byli na svoji dobu satanisti nejhoršího kalíbru, zatímco dneska už je satanismus jen určitá póza. Oni se opravdu rouhali a byli si toho vědomi.

Jaký je tvůj současný postoj k satanismu? Změnilo se něco od doby před necelými třemi roky, kdy už jsme se na tohle téma v rozhovoru pro Rock & Pop bavili?

Názor mám v podstatě stejný. Satanismus by potřeboval novou krev a nové kořeny. Potřeboval by napsat novou Satanskou Bibli, protože stávající je špatná a zastaralá. Satanismus by i v dnešní době rozhodně měl co říct, ale nesměl by mezi sebe pouštět spousty špatných lidí, kteří to vždycky zatáhnou blbým směrem. Myslím různé psychické vrahy nebo naopak labilní jedince, kteří se zmůžou jenom na pár šestek nastříkaných na kostry. To celému hnutí a filozofii neskutečně ubližuje. Ale je na samotných satanistech, aby si tohle odstranili. Oni se snaží o určitou komunikaci se světem, ale nejde jim to.

Nová podoba satanismu se objevuje hlavně ve skandinávských zemích, kde tamní blackmetalové kapely La Veye (tvůrce *Satanské Bible* a zakladatele *První církve Satanovy* - pozn. aut.) zcela odmítají. Propagují absolutní návrat k přírodě, k lidské přirozenosti, ale zároveň nabádají k až zarpulité nenávisti vůči církvi, což s sebou přineslo i některé násilné excesy...

Tyhle návraty k přírodě, to jsou čarodějnické kultury, které pocházejí od starých Keltů z Anglie. Nechápu, proč se satanisti k tomuhle

hlásí. Ale případ té Skandinávie neznám. A to, že se nehlásí k La Veyovi, je jediné dobře, protože on asi dva roky potom, co Černou Bibli napsal, řekl, že už si za ní nestojí... Ale my se bavíme o tom, co už v podstatě není satanismus. Skutečné satanské sekty, to není pár kluků s kytarou. A satanské rituály, to není La Veyova Bible opsaná od Druidů nebo od koho. Satanské spolky existují a věřím tomu, že jsou tu celá století, že ovládají magii a umějí ovlivňovat svět, že jsou navezeny ve světě politiky... A to si myslím, že je onen děsivý a mocný satanismus. Spolky jako Světelná lóže nebo Lóže 99, to byl satanismus jako takový, byť propletený se zednářstvím a okultními praktikami. To nebyl rock'n'roll, to bylo opravdové ovládání světa, moc ve své pravé podstatě. Pro ně asi nebyl žádný problém někoho zabít kouzlem voodoo, vypracovat rituály na ovlivnění davů a podobně.

Zabýváš se i ty okultismem a magickými rituály? Myslím nejen teoreticky, ale i prakticky.

Zabývám, ale víc se o tom nechci bavit...

Nepřipadá ti, že ve světě i u nás momentálně probíhá jakási renesance gotického rocku v nových mutacích?

Samozřejmě připadá, jenže je to pouze vykrádání. Nevěřím tomu, že přijde ještě něco nového. Říká se, že současná rocková hudba je v krizi: já si myslím, že současný rock je krize sama o sobě. Renaissance temných témat souvisí s tím, v čem žijeme. Spousta lidí se upíná k duchovnu, a to se odráží i v rockové hudbě. Těch temných kapel je moc a strašně málo kvalitních. Drtivá většina z nich mi připadá dost povrchní a klišovitá. Zaujalo mě toho zoufale málo.

Co třeba Type O Negative, Moonspell, My Dying Bride?

To je všechno sračka, póza. Já inklinuju k německé hudbě, k německé gotice. Myslím si, že je dnes asi nejsilnější. Tamější kapely nejsou nějak známé a slavné, ale velice kvalitní. Drží se odkazu Bauhaus a Sisters Of Mercy a když je posloucháš, zjistíš, že to není jenom póza. Moonspell a podobné skupiny jsou oproti nim směšné.

Co říkáš na nepřetržité stírání hranic mezi gotickým rockem a metalem? Viz doom-metalová scéna.

Tyhle kapely vydržíš poslouchat chvíli, ale když si těch kompakťů koupíš víc, zjistíš, že všichni hrajou na jedno brdo a navzájem se vykrádají. Zůstat originální je těžké. A jakmile se to někomu povede, jako třeba Moonspell s první deskou, vezme to do rukou firma a jejich druhá deska už je na zblití. To samé Type O Negative. *Bloody Kisses* byla opravdu převratná deska a strašně jsem se těšil na jejich nové album. Když jsem si ho pak jeden den koupil, hned druhý den jsem šel do obchodu, abych ho vyměnil za něco jiného...

Jak vlastně vypadá současná situace ve XIII. století, uskuteční se nějaká živá prezentace *Werewolfa*?

Zatím živě vystupovat nebudeme. Koncerty nejsou dost dobře možné z praktické stránky. Když už bychom měli hrát, tak jediné s celou parádou: s kvalitní aparaturou, s nějakými hosty, v kvalitních sálech... a to nikdo finančně neutáhne. V tomhle směru už nemíním slevovat ze svých požadavků. Byl jsem k tomu dotlačen i svými zdravotními problémy z doby, kdy jsme hráli v šíleném nasazení třeba osmkrát do mě-